

Bob Brooks var lokförare vid Mittvärlds Järnvägar. Han brukade köra sträckan St. Louis till Topeka. Lokförare Bob var den bästa förare Mittvärlds Järnvägar någonsin haft, och Charlie var bolagets bästa tåg!

Charlie var ett ånglok av modellen Stora Pojken 402 och lokförare Bob var den ende som någonsin fått lov att sitta i hans förarsäte och dra i ångvisslan. Alla kände igen det höga *HOOO-OOOO*:et från Charlies vissla och varje gång man hörde det eka ut över det platta landskapet i Kansas sade människor:

”Där åker Charlie och lokförare Bob, de som åker snabbast mellan St. Louis och Topeka!” Pojkar och flickor sprang ut i trädgårdarna för att titta när Charlie och lokförare Bob åkte förbi. Lokförare Bob brukade le och vinka. Barnen log och vinkade tillbaka.

Lokförare Bob hade en stor hemlighet. Han var den ende som visste om den. Tuff-tuff-loket Charlie var i själva verket levande. En dag när de åkte mellan Topeka och St. Louis hörde lokförare Bob någon sjunga mycket, mycket tyst.

”Vem mer än jag finns inne i förarhytten?” sade lokförare Bob strängt.

”Oroa dig inte”, sade en liten, skrovlig röst. ”Det är bara jag.”

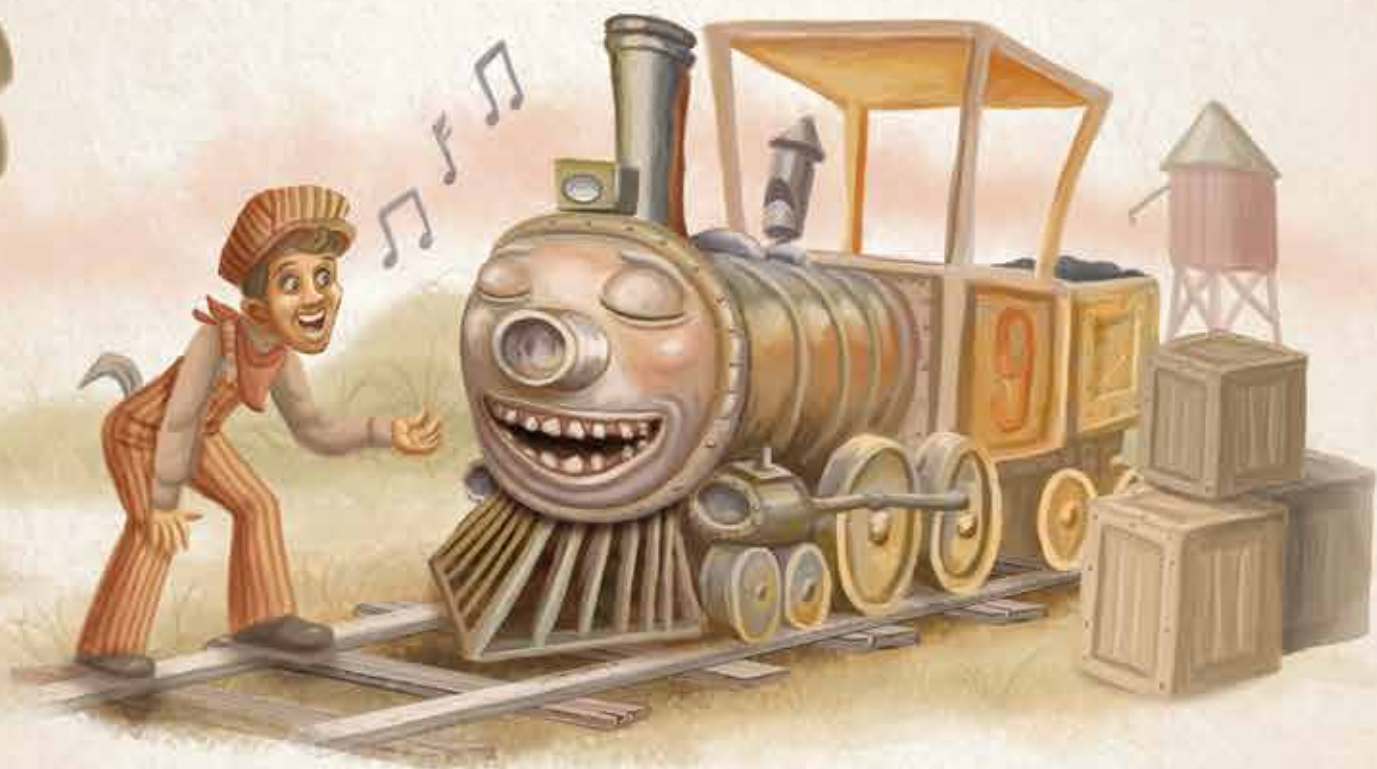
”Vem är jag?” frågade lokförare Bob. Han talade med sin högsta och strängaste röst, eftersom han fortfarande trodde att någon skämtade med honom.

”Charlie”, sade den lilla, skrovliga rösten.

”Ha-ha, ha-ha!” sade lokförare Bob. ”Tåg kan inte prata! Mycket vet jag kanske inte, men det vet jag i alla fall! Om du är Charlie kan du väl blåsa i din egen ångvissla också!”

”Det är klart”, sade den lilla, skrovliga rösten, och i samma ögonblick gav visslan ifrån sig sitt höga ljud. Det rullade ut över slätterna i Mississippi: *HOOO-OOOO!*

”Det var värst!” sade lokförare Bob. ”Det *är* verkligen du!”

”Det sa jag ju”, sade Tuff-tuff-loket Charlie.

”Hur kommer det sig att jag aldrig har vetat att du är levande förut?” frågade lokförare Bob. ”Varför har du aldrig pratat med mig förut?”

Då sjöng Charlie den här sången för lokförare Bob med sin lilla, skrovliga röst:

*Ställ inga dumma frågor. Jag tål ej fånigt dilleri.
Jag är ett enkelt tuff-tuff-tåg, och det ska jag förbli.
Jag vill blott ila fram så här, och slippa att stå still.
Förbli ett lyckligt tuff-tuff-tåg så länge jag finns till.*

”Du kan väl prata mer med mig när vi är ute och åker?” frågade lokförare Bob. ”Det skulle jag tycka om.”

”Det skulle jag också”, sade Charlie. ”Jag tycker så mycket om dig, lokförare Bob.”

”Jag tycker så mycket om dig också, Charlie”, sade lokförare Bob, och sedan drog han själv i visslan, bara för att visa hur glad han var.

HOOO-OOOO! Högre eller finare hade Charlie aldrig visslat, och alla som hörde det rusade ut för att titta.

Lokförare Bob och Charlie tillbringade många lyckliga dagar tillsammans och pratade om allt möjligt. Lokförare Bob bodde ensam och Charlie var den första riktiga vän han hade haft sedan hans fru dog för länge sedan i New York.

Men en dag när Charlie och lokförare Bob kom tillbaka till lokstallet i St. Louis stod det ett nytt dieseltåg på Charlies plats. Och vilket diesellok det var! Femtusen hästkrafter! Kopplingar av rostfritt stål! Motorer från motorfabriken i Utica i New York! Och allra överst, bakom generatorn, satt tre klargula kylarfläktar.

”Vad är det här?” frågade lokförare Bob oroligt, men Charlie sjöng bara sin sång med sin allra minsta, skrovligaste röst:

*Ställ inga dumma frågor. Jag tål ej fänigt dilleri.
Jag är ett enkelt tuff-tuff-tåg, och det ska jag förbli.
Jag vill blott ila fram så här, och slippa att stå still.
Förbli ett lyckligt tuff-tuff-tåg så länge jag finns till.*